

Nhớ

Hà Tiên NGUYỄN HỮU HÀO ĐĐP/ĐĐ4/TĐ2/TQLC

Mũ Xanh Lê Quang Liên

Tôi đảo nhậm TĐ2/TQLC vào những ngày mùa Đông giá lạnh năm 1971 tại vùng hành quân gần căn cứ Mai Lộc, Quận Cam Lộ, Tỉnh Quảng Trị. Căn cứ Mai Lộc nằm trong vùng đồi núi thấp với sân bay dã chiến, là nơi đồn trú của BCH/LĐ369/TQLC và các đơn vị yểm trợ cho các tiền đồn TQLC ở phía Tây như Bá Hồ, Sarge, Holcomb nhằm chế ngự, quan sát sự xâm nhập của CSBV từ vùng Phi Quân Sự qua ngã phía Tây dọc theo dãy Trường Sơn hoặc dọc theo Quốc Lộ 9. Từ Mai Lộc, chỉ thấy lờ mờ các tiền đồn những ngày đẹp trời hoặc bị che phủ hoàn toàn qua màn sương trắng ban mai hay chỉ mờ ảo trong những tia nắng vàng yếu ớt pha trộn với màu tím than nhạt khi chiều xuống dần. Nhiều lúc tôi cứ mãi suy nghĩ mông lung là ở chốn cô tịch đó đang có hằng trăm chàng trai trẻ cho đến trung niên đang tự nguyện lìa xa tổ ấm gia đình, người yêu, bạn bè để gìn giữ bình yên cho quê nhà. Sự hy sinh thật to lớn vô cùng. So sánh với cuộc sống ồn ào, náo nhiệt, và đầy đủ tiện nghi của Thủ Đô mà mình mới rời xa chưa đầy 24 giờ đồng hồ, cộng thêm những tranh giành quyền lực, các tuyên bố kích động, các cuộc xuống đường

của các chính khách “salon”, các thế lực chính trị đội lốt tôn giáo v. v.. làm tôi phục bạn bè, chiến hữu của tôi, họ đang bị phản bội bởi nhóm người vô trách nhiệm này.

Tôi được chỉ định nắm giữ Đại Đội Trưởng ĐĐ4/TĐ2TQLC, trong lần đầu tiếp xúc với Thiếu Ủy Trung Đội Trưởng Nguyễn Hữu Hào, (danh hiệu truyền tin Hà Tiên), điều làm tôi thích thú và thấy quý mến Hào vì tánh tình đơn

hậu, hiểu rõ cận kề thuộc cấp trong đơn vị mình. Anh cũng rất chi tiết, ghi chép từ những việc nhỏ nhất như tôi mong muốn nên cảm thấy rất gần gũi với Hào và chúng tôi thường hay bàn bạc chuyện đơn vị, và chuyện đời. Giữa tôi và Hào, cái ranh giới của người chỉ huy và thuộc cấp cứ mờ dần, chúng tôi đã coi nhau như anh em ruột thịt.

Nhớ lại, vào tháng cuối tháng 7 năm 1972, khi Tiểu Đoàn 2 được về tuyến sau để dưỡng quân, Hào than đau răng nên ăn ngủ không được, vậy là tôi sắp xếp cho Hào ra Huế để chữa răng mà không quên dúi cho Hào mấy ngàn để chi phí vì tôi biết Hào không có tiền, lương tiền còn phải nuôi vợ con ở hậu phương.

Thủy Quân Lục Chiến

Đề Hào yên tâm, tôi còn dặn có gì cứ mượn tạm hậu trạm của đại đội rồi tôi tính sau.

Anh em chúng tôi đã cùng đơn vị chiến đấu gian khổ, chịu đựng, vượt qua những tháng ngày đầy máu lửa của mùa Hè năm 1972 qua các địa danh như căn cứ Sarge, Barbara, phòng tuyến Mỹ Chánh, Tinh Lộ 555, Thanh Lê, Nại Cửu, Chợ Sãi, Cỏ Thành Quảng Trị v.v., đã cùng nhau chịu mưa pháo nhiều ngày ở căn cứ Barbara, án ngữ trên tuyến đầu Mỹ Chánh đầu tháng 5 năm 1972, đánh xe tank địch ở thôn Thanh Lê, cắt đứt đường tiếp vận chính yếu của CSBV trên Hương Lộ 560 tại chợ Sãi, đánh chiếm Bộ Chỉ Huy Trung Đoàn 48, Sư Đoàn 320B, gần dinh Tỉnh Trưởng Quảng Trị, và đại đội đã góp phần cùng các đơn vị bạn trong chiến thắng vang dội:

Tái Chiếm Thị Xã và Cỏ Thành Quảng trị năm 1972.

Có lẽ vì bản tính năng động và tình thân với tôi, cho nên Hào rất hăng say hết mình trong nhiệm vụ. Tôi thường tâm sự riêng với Hào:

- “Phải biết quý trọng sinh mạng anh em và chính mình, phải dẫn đo, tính toán thật kỹ mỗi hành động ngoài chiến trường. Anh em mình có còn lành lặn thì mới chiến đấu lâu dài với tụi VC hiếu chiến, tay sai của Cộng Sản quốc tế. Nhưng khi cần xả lạng với tụi nó thì anh em mình cùng nhau chơi luôn.”

Đến những tháng cuối năm 1972, tôi ở trong nhiệm vụ mới là TĐP/TĐ2 TQLC, tôi và Hào vẫn cư xử trong tình anh em ruột thịt như trước đây. Sau khi tôi theo học khóa học Bộ Binh Cao Cấp cuối năm 1973, chúng tôi mỗi người một nơi nhưng vẫn thăm hỏi nhau điều đặn.

Năm 1991, Hào từ Đà Lạt về Sài Gòn để chuẩn bị đi định cư theo chương trình HO, Hào đã dò hỏi tung tích của tôi để đến thăm sau gần 20 năm mất liên lạc vì chiến tranh, tù tội. Anh em đã cùng nhau tâm sự cả ngày trời, thương nhớ đến các đồng đội cũ đang trôi dạt khắp bốn phương như thân phận khốn cùng của chính chúng tôi vào thời điểm đó. Hãnh diện vì khi cần hy sinh để chiến đấu thì chúng tôi và đồng đội đã hết mình trong mùa Hè Đỏ

Lửa 1972 tại chiến trường Quảng Trị.

Sang đến Hoa Kỳ định cư, đề có thể nuôi sống cả gia đình và Hào ước mong có chút dư giả hầu có thể cứu mang những đồng đội đang đói rách ở Việt Nam như đạp xe thồ, bán vé số, thợ vịn (ai thuê gì làm đó), hoặc các anh em thương tật nặng mà hoàn cảnh thật bị đát. Anh chị Hào đã mở quán café Lan Hương, nơi tập trung các Cựu Biên khắp nơi mỗi khi về Thủ Đô ty nạn, nơi đã từng đón tiếp Lạng Sơn, Tango, Saigon, Đồ Sơn v. v.. “tọa độ” này mới nói lên tình đồng đội “hậu chiến” của Hào.

Tôi đã có dịp ghé Little Saigon và cũng nghe anh em nói lại đây là nơi hội ngộ của anh em TQLC ở xa về, nơi anh em TQLC tại địa phương gặp gỡ cuối tuần và là còn địa điểm của Quân – Dân – Cán – Chính VNCH. Đây là vùng cấm địa đối với CS .

Cũng nhờ quán Lan Hương mà TPB Nguyễn Thới Bộ mới có xe 3 bánh để di chuyển kiếm sống, TPB Nguyễn Văn Chính đã 60 tuổi, phải đạp cyclo kiếm sống, tuổi già sức yếu không đạp lên dốc nổi. Hào đứng ra quyên góp anh em và bao chót để sắm cho Chính chiếc xe gắn máy để chạy xe ôm cho đỡ nhọc thân già v.v..

Nhờ vậy, anh em thuộc ĐĐ4 ở quê nhà cảm thấy ấm lòng khi nghĩ đến những cấp chỉ huy cũ, nghĩ đến Binh Chung TQLC là một sự lựa chọn đúng đắn mặc dầu anh em chịu vô vàn thiệt thòi, đau thương vì vận nước.

Từ cuối năm 2015, tôi và Hào (mặc dầu đang bệnh) đã bàn tính chương trình: kể từ năm 2016 về sau chúng tôi sẽ đứng ra lo phương tiện tài chánh để hằng năm anh em bên nhà tổ chức họp mặt Tân Niên cho toàn thể chiến hữu thuộc TĐ2/TQLC. Và đã thực hiện tốt đẹp năm 2016 và năm nay 2017 anh em đang có dự định đi thăm Cỏ Thành Quảng Trị mà chi phí được đài thọ phần lớn do chị Hào gửi về từ tiền phúng điệu anh Hào.

Từ năm 2015, khi hay tin Hào bị bạo bệnh, tôi thường xuyên liên lạc để thăm hỏi, an ủi tinh thần trong thân tình anh em.

Tháng 9 năm 2015, có dịp đi Nam California tham dự hội ngộ 52 năm của Khóa 20/VB, tôi

đã có dịp tái ngộ với Nguyễn Hữu Hào, thấy sắc diện của Hào còn tươi tỉnh tôi rất vui.

Tin Hào từ giã gia đình, bạn bè, chiến hữu vào ngày 21 tháng 7 năm 2016 thật sự đã gây ra nỗi bàng hoàng trong tôi và các chiến hữu thuộc

ĐĐ4/TĐ2/TQLC đang còn kẹt lại ở quê nhà. Tôi cảm thấy quá đau buồn như mất đi một người thân trong gia đình

(Hình: L-R: Hạp, Châm, Liễn, Hào, Hữu)

Anh em ở Việt Nam đã tổ chức lễ tưởng niệm cho Hào thật long trọng, rất xứng đáng được tôn vinh với nghi thức đơn sơ nhưng đầy vẻ tôn nghiêm, tiếc thương cho người chiến sĩ Trâu Điền Nguyễn Hữu Hào vì đã tận trung phục vụ Tổ Quốc lúc nguy biến và thắm tình huynh đệ chi binh lúc đồng đội rơi vào hoàn cảnh khốn cùng.

Một kỷ niệm khó quên của tôi và anh em ĐĐ4/TĐ2 với Hào là trận bẻ gãy âm mưu xâm nhập phòng tuyến lửa Mỹ Chánh tháng 5 năm 1972 như sau:

Ngày 24 và 25 tháng 5 năm 1972, Đại Đội 4 đã tiêu diệt hơn chục tên CSBV và bắt sống 7 quân chính qui CSBV thuộc Trung Đoàn 66, ĐĐ304 trong hai lần chúng đánh thăm dò vào Trung Đội 41/ ĐĐ4 của Hà Tiên tại cầu Mỹ Chánh và Trung Đội 42 về phía Tây của cầu Mỹ Chánh 200 mét. Trong trận ngày 24/5 Hào đã sử dụng M72 chính xác, đánh tan các đợt xung phong của địch có tank yểm trợ, phá tan và các vị trí cố thủ của địch với B40, B41 trong các khu vườn sát bờ sông. Hào đã bắn hơn 10 quả đạn M72 cho đến bị chảy máu tai.

Sự kiện trên đây khiến Hà Tiên được anh em gọi với một biệt danh đáng tự hào:

–“Ông Già M72”.

Chiến thắng này đã được Lữ Đoàn tưởng

T. U Hào và C/Tướng Lý Tông Bá trong buổi khao quan tại Dinh Độc Lập

thường hiện kim (mỗi tên VC bắt sống được thưởng 5000 \$ x 7= 35,000\$), vì đã giúp Lữ Đoàn xác nhận rõ ràng danh tính đơn vị chính qui BV bên bờ Bắc sông Mỹ Chánh.

Một vinh dự khác của Thiếu Úy Nguyễn Hữu Hào, biệt danh “Ông Già M72”, là được Phó Tổng Thống VNCH Trần Văn Hương ân thưởng “Biệt Công Bội Tinh” tại Dinh Độc Lập trong bữa tiệc khoản đãi các Chiến Sĩ Xuất Sắc nhân ngày Quốc Khánh 1 tháng 11 năm 1972.

Sau khi Hà Tiên ra đi, anh em ĐĐ4/TĐ2 tại Việt Nam đã tổ chức buổi lễ tưởng niệm Hà Tiên một cách rất trang trọng. Trong dịp này, nhiều anh em đã ôn lại những kỷ niệm thật nồng ấm với người chỉ huy cũ, người trung đội trưởng rất đáng kính.

**Trung Sĩ Nhất Nguyễn Ngọc Ngà với biệt danh “Ngà say” đã chia sẻ kinh nghiệm bản thân với “Ông già M72”, vì bên mình Ngà luôn có “bình ton” rượu đế và được Hào khuyên bảo nhẹ nhàng:

–“Chú mày nên bớt uống đi, giữa trận mạc này, sự sống chết chỉ cách trong gang tấc, phải tỉnh táo để còn lo cho công việc, có chuyện gì làm sao trở tay cho kịp, hơn nữa mạng sống của mấy chục anh em nằm trong tay mình”.

Từ đó Ngà đã giảm hẳn uống rượu, tập trung vào nhiệm vụ và hoàn thành trách nhiệm một cách tốt đẹp.

Thủy Quân Lục Chiến

** Với Tân Binh Nguyễn Văn Nhi, vừa được bổ sung cho đại đội với biệt danh “lính sữa”, vì mới tròn 17 tuổi và trận đánh đầu đời của Nhi là trận đụng độ với tank của CSBV tại thôn Thanh Lê, thuộc Quận Triệu Phong. “Lính sữa” lạnh giò, xuống balo, định “chém về”, không ngờ Hà Tiên ở sau lưng lên tiếng:

-“Mày tính chuồn phải không?”

Lính sữa bối rối trả lời:

-“Dạ em bỏ balo xuống để rút cây M72 ra, chờ nó đến gần thì bắn”.

Sau đó Hà Tiên hướng dẫn cho “lính sữa”:

-“Chờ nó đến từ 150 đến 200 thước thì mới bắn chính xác và hiệu quả được, nhắm vào xích hoặc hông xe mà bắn, nhưng bắn phải trúng, nếu không trúng cây 12.7 ly của tank nó quạt tới thì toi mạng .

Thấy “Ông Già M72” bên cạnh, “lính sữa” yên tâm nằm chờ tank đến.

Và khi chiếc BTR 50 đầu tiên trong đội hình gồm 2 chiếc đang xóc tới hướng về vị trí của hai trung đội thuộc Đại Đội 4. Khi chúng vào đúng trong tầm bắn hữu hiệu, chiếc BTR 50 này đã lãnh đủ một quả M72 ngang hông của Hà Tiên. Cả hai chiếc đều khựng lại và tất cả xạ thủ, tài xế hai xe của “Quân Đội Nhãn Răng anh hùng” thuộc Trung Đoàn Tăng & Thiết Giáp 202 đều bỏ xe “chém về” ngược vào bìa làng về với Ba-ác Hồ.

Lần tác xạ này đã củng cố danh hiệu “Ông Già M72” của Hào.

** Mũ Xanh Cao Ngọc Bình, người khinh binh luôn cận kề với Hào đã nhớ rõ những gương dũng cảm của Hào trong một trận đánh, Bình tâm sự:

- “Khu vực phía Bắc Cổ Thành từ Chợ Sãi ở hướng Tây cho đến bờ sông Vĩnh Định nằm phía Đông là vùng địch xâm nhập, tự do di chuyển để tiếp tế, tiếp ứng cho đồng bọn trong Cổ Thành Quảng Trị, nhưng từ khi người lính TQLC đánh bật chúng khỏi những vị trí như Nại Cửu, An Tiêm, Chợ Sãi,... ngày đêm quân CSBV thuộc Trung Đoàn 101/SĐ 325 cố gắng đánh thủng tuyến các đơn vị TQLC nhằm mở đường tiếp sức cho Cộng quân đang

bị bao vây, nhưng xui cho chúng là đã gặp phải những bức tường thép – TQLC-. Trận VC tấn công đêm giữa tháng 7/1972 vào vị trí của ĐĐ4/TĐ2 là trận đánh điển hình, sau nhiều đợt VC xung phong vào trung đội tiền đồn của Hà Tiên Nguyễn Hữu Hào, MX Bình phải đi gom M72 của trung đội để Hà Tiên sử dụng. Hà Tiên di chuyển quanh giao thông hào tác xạ vào các đợt xung phong của địch, đồng thời Hà Tiên không ngại ngừng yêu cầu những hoả tập pháo binh cận phòng yểm trợ chính xác, đánh tan tác các đợt xung kích của CSBV”.

Một công tác “văn ôn võ luyện” mà Hào đã tận tình cùng tôi thực hiện với anh em ĐĐ4/TĐ2 trong những lúc dưỡng quân. Vì có một thiếu số khoảng chừng 2% đến 3% anh em có trình độ đọc và viết yếu nên chúng tôi đã có lớp bổ túc văn hoá hầu mong sau này anh em có thể thăng tiến trong quân ngũ.

Ngoài ra để nâng cao phần nào cuộc sống, tạo một chút niềm vui nhỏ cho anh em trong lúc quá gian khổ ở chiến trường, tôi và Hào đã gợi ý để anh em sử dụng số gạo tích thu tại vùng hành quân và với sự đồng ý của Thiếu Tá Trần Văn Hợp, TĐT/TĐ2TQLC, cho phép sử dụng số gạo này để trao đổi các nhu yếu phẩm cho anh em như: thuốc lá, đường, trà, café,... Việc điều hành trao đổi hàng hóa này được phối hợp giữa các trung đội, thường vụ đại đội và hậu trạm, và diễn tiến được đặt dưới quyền giám sát của Hà Tiên để có sự minh bạch. Việc này cũng đã thực hiện được vài lần mỗi khi đơn vị tích thu được gạo tồn kho của địch.

Nhớ về Hà Tiên Nguyễn Hữu Hào là nhớ đến một chiến sĩ, một đồng đội can trường, điềm đạm, một người bạn chí tình, đôn hậu và đầy lòng nhân ái. Hào đã sống trọn vẹn với gia đình, đồng đội. Hào là tấm gương sáng cho thế hệ sau noi theo, nhất là về tình người. Sự ra đi của bạn đã để lại bao tiếc thương cho những người còn ở lại.

Để tưởng nhớ một chiến hữu, một người bạn đã một thời sống chết bên nhau.

MX Lê Quang Liên